

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2SŽ/8/2015
Identifikačné číslo spisu: 9015010048
Dátum vydania rozhodnutia: 22.02.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9015010048.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a z členov JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci navrhovateľky: MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r.o., so sídlom Bratislavská 1/a, 843 56 Bratislava, právne zastúpená: Advokátska kancelária Paul Q, s.r.o., so sídlom Twin City Blok A, Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisii, so sídlom Dobrovičova 8, P. O. BOX 155, 810 00 Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/33/2015 zo dňa 09. júna 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/33/2015 zo dňa 09. júna 2015 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľka j e p o v i n á zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 € na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Navrhovateľka sa včas podaným opravným prostriedkom, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 22.07.2015, domáhala postupom podľa ustanovení § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) preskúmania zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/33/2015 zo dňa 09.06.2015.

Odporkyňa (ďalej aj „Rada“), ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/, h/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého administratívneho rozhodnutia (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“), rozhodnutím č. RP/33/2015 zo dňa 09.06.2015, vydaným v správnom konaní č. 144/SKO/2014 uložila navrhovateľke podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 5000 € za porušenie povinnosti uvedenej v § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej

službe DAJTO (ďalej aj „komunikát“)

- dňa 29.11.2014 o cca 00:23 hod. odvysielaný komunikát s názvom Sexy výhra, ktorý naplnil definíciu telenákupu podľa § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., a ktorý neobsahoval jednoznačné, úplné a presné inštruovanie o spôsobe riešenia zadanej úlohy, nakoľko zadanie hry bolo menené počas vysielania komunikátu tak, aby podľa pôvodného zadania správne odpovede boli uznané za nesprávne a nevyjadrovalo jednoznačne, ako majú byť jednotlivé výherné slová vytvorené.

Dôvodom uloženia pokuty bolo odvysielanie vyššie uvedeného komunikátu navrhovateľkou, podľa kvalifikácie odporkyne napĺňajúcej definíciu telenákupu, pričom v predmetnom komunikáte boli recipienti opakovane vyzývaní, aby sa zúčastnili hry o cenu zavolaním na audiotextové čísla, ktoré im boli poskytnuté v rámci vysielania predmetných komunikátov. Išlo tak o priamu ponuku využiť poskytovanú službu, ktorá spočívala v možnosti získať finančnú odmenu pri správnom vyriešení zadania. V danom prípade primárnym účelom bola prezentácia služby a jej poskytnutie, z čoho je zrejmé, že komunikát naplnil definíciu telenákupu, v dôsledku čoho sa naň vzťahuje aj úprava § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z.. Zároveň odporkyňa zdôraznila, že diváci mali na základe zadania vytvoriť slová z písmen uvedených v tabuľke na obrazovke a to tak, aby písmená na seba nejakým spôsobom nadväzovali, boli nejako prepojené, pričom bolo povedané, že nezáleží na tom, v akom smere. Moderátorka v úvode hry uviedla, že každé jedno slovo, ktoré sa malo dať vytvoriť spôsobom, ktorý prezentovala v úvode hry, sa malo nachádzať v niektorej z obálok, ktoré boli umiestnené na tabuľi. Diváci však neboli vyzvaní, aby hľadali slová skryté v obálkach. Boli opakovane informovaní, že ak dodržia pravidlá hry (teda vytvoria slovo z písmen na tabuľi tak, že sa tieto budú dotýkať, budú na seba nadväzovať) ich tip bude víťazný. Ako sa ukázalo v priebehu hry, v obálkach neboli všetky slová, ktoré bolo možné vytvoriť na základe poskytnutého zadania. Účastník konania tieto tipy v rozpore so zadáním neakceptoval. Poskytnutím nejednoznačného zadania a zmenami v zadaní vykonanými po tom, čo na základe pôvodného zadania odzneli tipy, ktoré by pri nezmenenom zadaní boli správne, došlo k odvysielaniu nečestného telenákupu. Pri určovaní výšky sankcie odporkyňa vychádzala zo závažnosti správneho deliktu, rozsahu a dosahu vysielania, miery zavinenia, následkov porušenia povinnosti, trvania správneho deliktu, spôsobu porušenia povinnosti a pokutu určila vo výške 5000 €.

Navrhovateľka vo včas podanom opravnom prostriedku uviedla, že napáda rozhodnutie odporkyne č. RP/33/2015 zo dňa 09.06.2015 v celom rozsahu a navrhla, aby najvyšší súd podľa § 250q ods. 2 O.s.p. z dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si navrhovateľka uplatnila náhradu trov konania. Mala za to, že svojím konaním povinnosti uvedené v § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. neporušila, nakoľko predmetný komunikát nespĺňa definíciu telenákupu v zmysle § 32 ods. 2 citovaného zákona, a teda sa na ňu tieto povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. nevzťahujú. Taktiež namieta posúdenie predmetného komunikátu odporkyňou ako nečestného.

Podľa názoru navrhovateľky odporkyňa pri skúmaní kritérií posudzovania komunikátu ako telenákupu, v nadväznosti na právne závery rozsudku Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci sp. zn. C-195/06, KommAustria v. ORF, dospela k nesprávnemu skutkovému a právnenému záveru. Na základe uvedeného rozsudku je v obdobných komunikátoch potrebné posúdiť, či vysielanie alebo časť vysielania, počas ktorej vysielateľ ponúka divákovi možnosť zúčastniť sa hry o ceny prostredníctvom okamžitého zatelefonovania na telefónne čísla so zvýšenými sadzbami je telenákupom. V tejto súvislosti poukázala na kritériá telenákupu, ktorými sú skutočná ponuka služieb na základe zohľadnenia cieľa relácie, ktorej je hra súčasťou, význam tejto hry v rámci celej relácie z hľadiska času a predpokladaných hospodárskych výsledkov vo vzťahu k výsledkom očakávaných od celej relácie a charakter otázok položených uchádzačom. Predmetný komunikát ponúka divákovi zábavu v podobe možnosti riešenia logických rébusov/hádaniek a zároveň možnosť zapojiť sa do hry (riešenia), prostredníctvom telefonátu a získať cenu, v prípade správnej odpovede. Má za cieľ ponúkať rozptýlenie divákovi so zameraním na riešenie logických rébusov/hádaniek. Neponúka divákovi priamo prezentovaný, zobrazený produkt, resp. službu, ktoré sú poskytované v prípade zavolania. Podľa navrhovateľky v predmetnom komunikáte ide o zásadný rozdiel oproti telenákupu, ako ho definuje a predpokladá ustanovenie v § 32 ods. 2 zákona č. 380/2000 Z. z..

Z pohľadu významu predmetných hier v rámci vysielania z hľadiska času a predpokladaných hospodárskych výsledkov, vo vzťahu k výsledkom očakávaným od vysielania programovej služby DAJTO, tieto navrhovateľka označila za marginálne. Uviedla, že z celkového vysielacieho času príslušnej programovej služby tvoria obdobné komunikáty minimum (menej ako 7% z celkového vysielacieho času), nakoľko programová služba DAJTO je vysielaná 24 hodín denne. Vysielanie komunikátov nepatrí k nosným súčasťam programovej služby DAJTO, pretože viac ako 80% jej programov tvoria dramatické programy, najmä filmy a seriály. Vzhľadom na záujem navrhovateľky poskytnúť divákovi rozmanitú programovú štruktúru vysielania, zaradila do vysielania aj predmetné komunikáty, nakoľko je zo strany divákov záujem o súťaž a zábavné programy.

S poukazom na vyššie uvedený rozsudok Súdneho dvora navrhovateľka uviedla, že o telenákup nepôjde, ak hra, ktorá je súčasťou programu, má za cieľ urobiť vysielaný program interaktívny bez skutočnej ponuky služieb, a ak položené otázky nesúvisia s reklamou tovarov alebo služieb v súvislosti s obchodovaním, podnikaním, remeslom alebo povoláním.

Naproti tomu, podľa navrhovateľky posudzovaný komunikát obsahoval logickú hádanku/rébus, ktorý nijakým spôsobom nesúvisel s reklamou tovarov alebo služieb v súvislosti s obchodovaním, podnikaním, remeslom alebo povoláním tretej osoby alebo vysielateľa. Podstatou otázok prezentovaných v komunikáte je riešenie rôznorodých hádaniek/rébusov ako takých, za účelom zábavy a rozptýlenia diváka, pričom súčasťou komunikátu je aj poskytnutie možnosti účasti na hre. Jeho cieľom je zvýšiť atraktivitu vysielania. Navrhovateľka má za to, že komunikát vykazuje jasné znaky zábavného súťažného programu a teda nespĺňa ani tretie kritérium definície telenákupu.

Pre prípad, že by najvyšší súd vyhodnotil posudzovaný komunikát ako telenákup, navrhovateľka namieta jeho označenie odporkyňou za nečestné. Vychádza zo skutočnosti, že pojem „čestný“ nie je v žiadnom zákone upravený a teda ide o neurčitý právny pojem, ktorého vymedzenie je v kompetencii odporcu. Obsah tohto pojmu však musí byť podľa navrhovateľky vymedzený jednoznačne, nezameniteľne, tak aby recipienti právnych noriem boli schopní do budúcnosti predvídať aplikáciu práva a podľa toho upraviť svoje správanie. Obsah pojmov „slušnosť“, „čestnosť“ a ich výklad by mal byť podľa navrhovateľky vnímaný vždy v súvislosti s okolnosťami, dobou a aj v závislosti od spoločnosti a situácie, v ktorej je takýto neurčitý pojem používaný. Navrhovateľka má za to, že správny orgán by mal pri výklade a aplikácii neurčitých právnych pojmov, ktoré zákon obsahuje, prihliadnúť práve na okolnosti, dobu, spoločnosť a situáciu, v ktorej sa pojem vyskytuje a adresát právnej normy by mal byť dostatočne chránený pred svojvôľou správneho orgánu pri neadekvátnom výklade neurčitých právnych pojmov.

Preto bolo podľa navrhovateľky pri hodnotení čestnosti potrebné zohľadniť aj špecifický charakter komunikátu. Práve skutočnosť, že komunikát predstavuje zábavný program s prvkami hry, v ktorom sa riešia rébusy/hádanky je dôvodom, aby v takomto prípade pojem „čestný“ nebol vykladaný striktno v zmysle, v akom sa aplikuje na správanie a charakter ľudí, a teda ako poctivý, majúci morálne hodnoty atď., ale vnímanie kritéria čestnosti by malo odzrkadľovať charakter vysielaného komunikátu. Obsahom komunikátu boli rébusy, ktorých hlavným účelom bolo zabaviť a rozptýliť diváka, prípadne poskytnúť divákovi možnosť zúčastniť sa hry a dovolať sa do štúdia, pričom v prípade úspešného dovolania sa do štúdia a správneho zodpovedania otázky je divákovi poskytnutá avizovaná cena. Z podstaty logických rébusov obsiahnutých v komunikátoch vyplýva, že riešenie nemá byť pre diváka hneď rýchlo uhádnuteľné, ale má mať v sebe aj prvky záhadnosti, ktoré by mali diváci odhaliť a následne dospieť k správnejmu riešeniu. Navrhovateľka má za to, že práve skryté záhady zvyšujú atraktivitu takýchto programov. Je účelom hry, aby riešenie rébusu nebolo evidentné a hneď priamočiari uhádnuteľné. Práve záhadnosť a nejednoznačnosť zadaných rébusov je aj vzhľadom na možnú finančnú výhru podstatou predmetných hier. V logických rébusoch sa prirodzene skrýva „záhada“, ktorú majú práve diváci počas vysielania komunikátu odhaliť, aby dospeli k správnejmu riešeniu. K vytýkanému zadávaniu úloh moderátorkami predmetného komunikátu navrhovateľka uviedla, že zadania úloh sú zámerne koncipované spôsobom, ktorý umožňuje divákovi dospieť k viacerým možným riešeniam, a to z

dôvodu, aby bolo vysielanie interaktívnejšie, zábavnejšie a zároveň aby mali diváci chuť a možnosť pokúšať sa úlohu vyriešiť. Ak by úlohy neboli zostavené takýmto spôsobom, prvý divák, ktorý by sa dovolal do štúdia by zodpovedal otázku, hra by bola ukončená a neplnila by svoj primárny účel - zabaviť divákov. Podľa navrhovateľky z tipov divákov, ktoré odzneli počas vysielania komunikátu, je možné vyvodiť, že diváci zadaniu porozumeli a zároveň je dĺžka predmetného komunikátu dostatočná na to, aby diváci počas hry skúšali rôzne možnosti riešenia prípadu. Nie je dôvodné, aby zodpovednosť za vyriešenie úlohy divákmi niesla navrhovateľka. Diváci sa buď nedopracovali k správnej odpovedi alebo, ak sa k správnej odpovedi dopracovali, tak sa do štúdia nedovolali alebo nemali záujem sa dovolať. Avšak na základe uvedeného nie je podľa navrhovateľky možné konštatovať, že úloha je neriešiteľná.

Vo vzťahu k nedostatočnému inštruovaniu divákov pri zadávaní súťažných úloh, len na „spočítanie všetkých čísel“, navrhovateľka uviedla, že mnohí diváci práve tento typ komunikátov s podobnými súťažami poznajú a priamočiare zadanie bez akejkoľvek záhady, by však diváci okamžite uhádli, a tým by komunikáty stratili svoj aspekt zábavnosti. Účelom komunikátov má byť, aby sa divák zabavil a zamyslel nad možnými riešeniami, za čo je v prípade úspechu diváka v súťaži poskytnutá vysoká finančná výhra.

Navrhovateľka nepovažovala za dôvodné označovať postup a inštrukcie pri riešení rébusov/hádaniek za netransparentný, nečestný alebo zavádzajúci. Už z obrázku ako takého je jasne viditeľné, že je potrebné sa primárne zamerať na hľadanie a identifikáciu číselných znakov. Jednotlivé tipy divákov, ktorí sa dovolali do štúdia napovedajú o tom, že diváci tento aspekt súťaže pochopili a ich tipy sa mnoho krát približovali správnejmu výsledku. Zadanie v predmetnom komunikáte bolo podľa navrhovateľky poskytnuté divákovi tak, aby sa mohol k správnejmu riešeniu pri sledovaní komunikátu dopracovať. Uvedený postup pri zadávaní rébusov podľa názoru navrhovateľky, nie je možné považovať za nečestný. Vzhľadom na skutočnosť, že podstatou predmetného komunikátu je práve logický rébus, ktorý v sebe za účelom plnenia funkcie zábavného programu s prvkom hry musí obsahovať prvok záhadnosti a zatajenie určitých informácií divákovi, nie je možné takúto hru automaticky považovať za nečestnú. Je práve ponechané na divákovi, aby záhadu odhalil a nakoniec dospel k správnejmu riešeniu. Poukázala na skutočnosť, že možnosť dovolať sa do štúdia je poskytnutá všetkým divákovi rovnakým spôsobom a všetci diváci majú k dispozícii na riešenie rovnaké informácie, a preto komunikát podľa jej názoru spĺňa svoju funkciu zábavného programu s prvkami hry a je vo vzťahu k divákovi férový a čestný.

Odporkyňa vo vyjadrení k opravnému prostriedku navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/33/2015 zo dňa 09.06.2015 potvrdil.

V dôvodoch uviedla, že pri otázke posúdenia odvysielaného komunikátu vychádzala z rozsudku SD EÚ vo veci C-195/06 a z definície telenákupu a mediálnej komerčnej komunikácie obsiahnutej v zákone č. 308/2000 Z. z. Podľa tohto rozhodnutia SD EÚ vysielanie, počas ktorého vysielateľ ponúka divákovi možnosť zúčastniť sa hry o ceny zavolaním na telefónne číslo so zvýšenou sadzbou, teda za odplatu, je telenákupom, ak spĺňa tieto kritériá:

- skutočná ponuka služby s ohľadom na účel vysielania, ktorého je hra súčasťou,
- význam hry v rámci vysielania z hľadiska časového rozsahu a predpokladaného ekonomického prínosu,
- typ otázok kladených účastníkovi hry.

Zo samotného obsahu komunikátu je zrejmé, že nejde o štandardný zábavný program. Model tohto komunikátu sa zakladá na tom, aby sa čo najväčšie množstvo recipientov pokúsilo dovolať do štúdia. Nejde o klasické ponúknutie rozptýlenia, ako je to v prípade vedomostných hier vysielaných vysielateľom, ale je evidentné, že účelom tohto komunikátu je osloviť čo najväčšie množstvo recipientov, aby využili službu tretej osoby (ponúkanú hru o cenu) zavolaním na telefónne čísla uvádzané na obrazovke. Tvrdenie, že ide o akvizitívny program je pre posúdenie, či komunikát naplnil definíciu telenákupu, irelevantné. V konečnom dôsledku, telenákup, ako formu mediálnej komerčnej komunikácie, spravídla vždy vyrába tretia osoba. Skutočnosť, či navrhovateľka môže zasahovať do obsahu týchto komunikátov, je vzhľadom na objektívnu zodpovednosť vysielateľa irelevantná. Zo všeobecných

pravidiel hry Sexy výhra vyplýva, že podporuje aktivity a značky tretej osoby. Poskytovanie interaktívnych hier je obchodným modelom, na ktorom funguje spoločnosť TeleMedia InteracTV Ltd.. Z uvedeného vyplýva, že v predmetnom programe bola propagovaná a poskytovaná služba tretej osoby, to znamená, že samotná hra predstavuje skutočnú ekonomickú aktivitu zahŕňajúcu poskytnutie služby tretej osoby.

Odvysielaný komunikát tvorí 6 - 7% denného vysielacieho času programovej služby DAJTO, čo nie je zanedbateľné. Podľa aktuálne platnej licencie má navrhovateľka vyhradených vysielaniu doplnkového vysielania (§ 3 písm. h/ zákona č. 308/2000 Z. z.) 15% z celkového času vysielania programovej služby DAJTO. Trvanie predmetného komunikátu predstavuje z časového hľadiska cca tretinu času, ktorú vysielateľ môže podľa § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. vyhraďiť vysielaniu reklamy a telenákupu v jednom dni a cca polovicu času, ktorú môže vysielateľ podľa svojej aktuálnej licencie vyhraďiť vysielaniu reklamy a telenákupu. Hra o cenu predstavuje celý obsah komunikátu a jediným účelom takéhoto komunikátu je poskytnutie služby - hry.

Tvrdenie navrhovateľky, že predmetný komunikát nakúpila ako akvizíciu a tento zaraďuje do vysielania ako akvizičné zábavné programy, čiže nepredáva vysielací čas s cieľom vysielat' reklamu a že sa nepodieľa na akýchkoľvek ziskoch výrobcu diela, považuje odporkyňa za účelové. Podľa týchto vyjadrení navrhovateľky tretia osoba na programovej službe DAJTO propaguje a poskytuje svoje služby bez toho, aby mal z toho vysielateľ akýkoľvek zisk, pričom tieto programy ani nie sú prerušované vysielaním reklamy, takže nemá ani profit z reklamy. Svojím cieľom sa však predmetný komunikát v ničom nelíši od bežnej reklamy a telenákupu, jeho špecifické spracovanie má pôsobiť atraktívnejšie, avšak to nemá vplyv na jeho právnu kvalifikáciu. Z pravidiel odvysielaného komunikátu vyplýva, že pri vysielaní audiotextových hier vysielateľ programovej služby buď vyhlasovateľovi súťaže predá vysielací čas (obdoba reklamy alebo telenákupu), alebo sa podieľa na príjmoch vyhlasovateľa súťaže zo súťaží organizovaných prostredníctvom jeho vysielania. Vysielateľ tak za každých okolností získava odplatu za poskytovanú službu. Vysielanie audiotextových hier je prezentované ako alternatíva reklamy pre získavanie príjmov z vysielania. Výhradenie časového úseku v rozsahu jeden a pol hodiny denne vysielaniu danej hry nasvedčuje tomu, že to nie je pre vysielateľa ekonomicky zanedbateľnosťou činnosťou. V posudzovanom komunikáte dochádza k skutočnej ponuke služieb tretej osoby za odplatu. Odporkyňa nemohla vyhodnocovať obsah kladených otázok, keďže v predmetnom komunikáte neboli divákovi kladené otázky, ale mali za úlohu vyriešiť zadanie pripomínajúce slovnú úlohu. Podmienku prepojenia otázok s poskytovaním služieb a tovarov v prípade predmetného komunikátu nebolo potrebné skúmať z hľadiska ich prepojenia so živnosťami, remeslami, podnikaním a profesiami. Predmetný komunikát predstavuje službu tretej osoby, spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd., ktorá spočíva v poskytnutí možnosti divákovi vyhrať prezentovanú finančnú odmenu na základe správnej odpovede na zadanú úlohu a odplatu za jej poskytnutie je suma, ktorú volajúci zaplatia za volanie na telefónne číslo so zvýšenou sadzbou. V danom prípade nemuseli byť kladené otázky, resp. zadanie úlohy, či jej riešenie prepojené s činnosťou tretej osoby, ktorá bola vyhlasovateľom súťaže, nakoľko samotné usporiadanie hry je jej činnosťou, ktorá bola priamo ponúkaná a aj poskytovaná. Takéto konanie je typovo zhodné s inými formami telenákupu, a preto je opodstatnená aj rovnaká miera regulácie vysielania predmetného komunikátu.

Odporkyňa dospela k záveru, že pri vysielaní predmetného komunikátu navrhovateľka porušila svoju povinnosť zabezpečiť, aby jej vysielanie bolo čestné. Pri vymedzení pojmu čestnosť v predmetnom prípade musí byť zohľadnené jeho spojenie s vysielaním telenákupu. Pojem čestnosť je morálnou kategóriou. Čestné informovanie je také, ktorého obsah bude v súlade so všeobecne prijímanými pravidlami, verné skutočnosti, ktoré nenavádza, nesmeruje k neúplnému alebo nepresnému informovaniu vykonávanému najmä s cieľom vyvolať alebo vytvoriť predpoklady pre vyvolanie rozhodnutia v recipientovi, ktoré by pri riadnom informovaní neurobil, alebo pravdepodobne neurobil a to najmä zo zisťných dôvodov. Čestný telenákup je taký, ktorého obsah nebude zavádzajúci, nebude teda prezentovať ponúkanú službu alebo tovar tak, aby poskytnutím nesprávnych, nejednoznačných alebo nepresných informácií vytvoril v recipientovi klamlivú predstavu o ich vlastnostiach, kvalitách, použití, účinkoch, charakteristike, význame pre recipienta. Poukázala na to, že v odôvodnení napadnutého

rozhodnutia neuvádzala, že zadanie hry má byť jednoduché, vyriešiteľné pre každého, zdôraznila však, že musí byť také, aby na jeho základe, bolo možné túto úlohu vyriešiť.

Argument navrhovateľky, že rôznorodé typy divákov preukazujú, že diváci vedeli, ako majú pri riešení postupovať, odporkyňa označila za absolútne nelogický. Práve skutočnosť, že diváci uvádzali rôznorodé typy preukazuje, že zadania neobsahovali jednoznačné, presné a úplné inštruovania o spôsobe riešenia zadaných úloh. V komunikáte bola, či už prostredníctvom údajov na obrazovke, alebo prostredníctvom informácií o zadaní poskytnutých moderátorkou, poskytnutá nepravdivá informácia, ktorá sama osebe divákovi znemožňovala dospieť k správnejmu riešeniu. Už len takéto inštruovanie, ktoré sa vyskytovalo v komunikáte, spôsobuje jeho neriešiteľnosť. Zmeny zadania počas vysielania audiotexových hier označil Najvyšší súd SR v rozsudku vo veci sp. zn. 3Sž/22/2013 za nečestné.

Je podľa odporkyne evidentné, že nastavenie zadania tak, aby vyzeralo byť jednoduché, ale vzhľadom na informácie, ktoré sú divákovi poskytnuté a postup riešenia, ku ktorému sú diváci inštruovaní, je pre nich nevyriešiteľné, v kombinácii s vysokou odmenou, ktorá im je za vyriešenie ponúknutá, sleduje jediný účel, maximalizáciu zisku navrhovateľky. Jednoduchým a zavádzajúcim zadaním v kombinácii s vysokou výhrou, ktorá je za vyriešenie zadania ponúkaná, dosiahne navrhovateľka v recipientoch rozhodnutie zúčastniť sa hry a jej nevyriešiteľnosťou vzhľadom na informácie, ktoré sú divákovi poskytnuté a postup riešenia, k akému sú diváci inštruovaní, dosiahne, aby nemusela vyplácať výhru. Mala za to, že je vecou navrhovateľky, aby zvolila taký typ hry a zadania, ktoré budú v súlade s platnou právnou úpravou. Je nepochybné, že aj riešiteľná hra môže byť zaujímavá a nemusí byť jednoduchá. Ekonomický záujem navrhovateľky nemôže liberalizovať jej protiprávne konanie. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že navrhovateľka nie je zodpovedná za to, aby hra bola vyriešená, ale za to, aby bola riešiteľná na základe zadania a inštrukcií, ktoré recipientom poskytnú. To však podľa odporkyne nie je zabezpečené, ak je zadanie prispôbované tak, aby recipientom bolo znemožnené dopracovať sa k výsledku, ktorý navrhovateľka označuje za správny.

Podľa odporkyne každé zadanie predmetných úloh obsahovalo viacero nejasností. Nie je možné uznať argumentáciu navrhovateľky o záhadnosti zadania, resp. o potrebe zakomponovať do hry istú formu „dômyselnej záhadnosti“ a o dôvtipe divákov, ktorý ich má priviesť k tomu, čo by mohlo byť správnu odpoveďou. Zatajenie informácií, ktoré sú relevantné pre vyriešenie zadania a dopĺňanie zadania počas hry tak, aby typy divákov mohli byť označené ako nesprávne, nie je možné považovať za záhadnosť zadania. Navyše, skutočnosť, že niektoré slová nemajú byť akceptované, bola divákovi sprostredkovaná počas vysielania komunikátu. Aj by práve neuvedenie týchto informácií na začiatku hry malo konštituovať esenciálny prvok komunikátu, ich odhalením moderátorkou počas vysielania by ďalšie vysielanie stratilo akékoľvek opodstatnenie. Zo zadania úlohy však bolo zrejmé, že divákovi nebolo prezentované zadanie, na základe ktorého mali uhádnuť inštrukcie, ktoré im účastník konania neposkytol (vtedy by bolo možné uvažovať, že záhadnosť zadania spočívala v potrebe uhádnuť inštrukcie, ktoré neboli poskytnuté). Zo zadania poskytnutého v úvode hry vyplývalo, že podstata hry spočívala v uhádnutí slov, ktoré bolo možné zostaviť v zadaní popísaným spôsobom. Na základe inštrukcií diváci nemali možnosť uhádnuť, že niektoré slová, hoci vytvorené v súlade s poskytnutými inštrukciami, nebudú akceptované a to bez ohľadu na mieru ich dôvtipu. Zavádzanie recipientov o tom, ako majú zadanie riešiť, nie je možné ospravedlniť charakterom komunikátu. Takýto postup nie je možné označiť za čestný.

Argumentáciu navrhovateľky vo vzťahu k tomu, že súčasťou posudzovaných hier bolo tajomstvo, ktoré mali diváci odhaliť, odporkyňa označila za irelevantnú. Zavádzanie, miestami až klamanie recipientov o tom, ako majú zadanie riešiť, nie je možné podľa odporkyne ospravedlniť charakterom komunikátu. Takýto postup nie je možné označiť za čestný. Ak sú diváci vyzývaní, aby istým spôsobom riešili poskytnuté zadanie, komunikát bude čestný, ak týmto spôsobom zadanie bude riešiteľné. Zvolenie náročnosti úlohy a tým aj jej riešenia je v dispozícii navrhovateľky. Navrhovateľka nebola sankcionovaná za náročnosť úlohy, ale za jej neriešiteľnosť na základe zadania, ktoré divákovi poskytla. Nie je podstatné, či existuje „nejaký“ postup, ktorým je zadanie možné vyriešiť, ale či zadanie úlohy (teda inštrukcie pre divákov, ako postupovať, ktoré sú obsiahnuté na obrazovke a poskytované

moderátorkou) obsahuje informácie pre riešenie, ktoré budú viesť k jedinému správne výsledku. V opačnom prípade je zadanie nejednoznačné a úloha nevyriešiteľná, a to pre neúplnosť alebo nepresnosť informácií poskytnutých v zadaní.

Podľa odporokyne posudzovaný komunikát neobsahoval v zadaní dostatok informácií pre to, aby sa recipienti na základe takéhoto zadania mohli dopracovať k výsledku, ktorý navrhovateľ označil za správny. Zadania úloh smerovali k inému riešeniu a výsledku, než aký navrhovateľ označil za správny. Ak zadanie úlohy nie je jednoznačné, presné a úplné, odvysielaný komunikát nemôže byť čestný, a teda odvysielaný v súlade s § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 SSP, odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporokyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250l ods. 1 O.s.p. a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. a po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, ako aj s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 144/SKO/2014, s obsahom rozhodnutia odporokyne č. RP/33/2015 zo dňa 09.06.2015, ako aj s obsahom obrazovozvukového záznamu, dospel k záveru, že rozhodnutie odporokyne je potrebné potvrdiť.

Z podkladov súdneho spisu vrátane administratívneho spisu odporokyne je zrejmé, že v prejednávanej veci skutkový stav sporný nebol. Navrhovateľka v správnom konaní, ani v konaní pred súdom, nepoprela odvysielanie vyššie špecifikovaného komunikátu na programovej službe DAJTO s názvom Sexy výhra, ani jeho obsah a znenie.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľky obsiahnutých v opravnom prostriedku bolo posúdiť, či odporokynia v preskúmaných administratívnych konaniach správne subsumovala kontrolovaný komunikát pod zákonnú definíciu telenákupu podľa § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. a či odporokynia na základe vykonaného dokazovania dospela k správne záveru, že navrhovateľka v rozpore s § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. nezabezpečila, aby sporný komunikát bol čestný.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.). Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250q ods. 1 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 4 zákona č. 308/2000 Z. z. poslaním Rady pre vysielanie a retransmisiiu (ďalej len „Rada“) je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania a retransmisie, dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania,

retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Podľa § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vysielateľ je povinný zabezpečiť, aby ním vysielaná reklama a telenákup boli čestné a slušné.

Podľa § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. telenákup na účely tohto zákona je priama ponuka vysielaná verejnosti s cieľom poskytnúť tovar alebo služby vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov za odplatu. Telenákup môže mať formu

- a) telenákupného šotu,
- b) telenákupného pásma v trvaní aspoň 15 minút.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3319 € do 165 969 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49 790 €, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Vo vzťahu k charakteru sporného komunikátu najvyšší súd konštatuje, že už viac krát v obdobných veciach judikoval (rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sž/22/2013 zo dňa 06.05.2014, sp. zn. 4Sž/7/2014 zo dňa 07.10.2014), že komunikáty podobného typu svojím charakterom naplňajú podľa únieového práva i zákona č. 308/2000 Z. z. definíciu telenákupu.

Podľa smernice Rady 89/552/EHS zo dňa 03.10.1989 o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 97/36/ES zo dňa 30.06.1997 sa na účely tejto smernice za televíznu ponuku tovarov (teleshopping) považuje vysielanie priamych ponúk pre verejnosť za odplatu s cieľom ponuky tovarov alebo služieb vrátane nehnuteľného majetku, práv a záväzkov.

Aj podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10.03.2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách), ktorou bola smernica 97/36/ES zo dňa 30.06.1997 zrušená je telenákup definovaný ako vysielanie priamych ponúk pre verejnosť za odplatu s cieľom poskytnutia tovarov alebo služieb vrátane nehnuteľného majetku, práv a záväzkov (článok 1.1 písm. l/). Smernica 2010/13/EÚ bola do právneho poriadku Slovenskej republiky prevzatá s účinnosťou od 01.01.2013 a tvorí prílohu 1 k zákonu č. 308/2000 Z. z..

Na posúdenie naplnenia zákonných podmienok pojmu telenákup v odvysielanom komunikáte bolo

potrebné skúmať jednotlivé programy z hľadiska ich obsahu, so všetkými obrazovými alebo verbálnymi zložkami a informáciami, ktoré v nich boli obsiahnuté. V danom prípade bola divákovi ponúknutá možnosť zúčastniť sa hry o finančnú odmenu zatelefonovaním na telefónne číslo so zvýšenou tarifnou sadzbou a vyriešením slovnej úlohy. Poukazujúc i na výklad únievého práva v rozsudku SD EÚ vo veci C-195/06, senát najvyššieho súdu dospel k záveru, že na program alebo jeho časť, v ktorých prevádzkovateľ vysielania ponúka divákovi možnosť zúčastniť sa hry o cenu, ktorou je finančná výhra, a to priamou voľbou audiotextových čísiel, t.j. za odplatu, sa vzťahuje vymedzenie, ktoré citované ustanovenie smernice 97/36/ES zo dňa 30.06.1997, priznáva pojmu teleshopping. A to za predpokladu, ak táto relácia alebo jej časť predstavuje skutočnú ponuku služieb na základe zohľadnenia cieľa relácie, ktorej je hra súčasťou, významu tejto hry v rámci celej relácie z hľadiska času a predpokladaných hospodárskych výsledkov vo vzťahu k výsledkom očakávaných od celej relácie, ako aj charakteru otázok položených uchádzačom.

Na základe uvedeného výkladu únievého práva vzťahujúceho sa k definícii pojmu telenákup (teleshopping), ktorý vyplýva z citovaného rozsudku Súdneho dvora Európskej únie, nie je možné odvysielaný komunikát považovať za bežný zábavno-súťažný program. Aj s ohľadom na ustanovenie § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. napĺňa odvysielaný komunikát zákonnú definíciu telenákupu.

Televízny divák sa v podstate vytočením telefónneho čísla zaviazal zaplatiť určitú sumu, ktorá je síce nízka (2 € s DPH), ale je vyššia ako tarifa za bežný telefonický rozhovor na Slovensku, a súhlasil s jej zaplatením v nádeji, ktorú mu dáva moderátor programu, ale i stanovené pravidlá, že za jediný telefonický hovor, po správnom zodpovedaní úlohy, vyhrá cenu - 100 €, ktorá vysoko prevyšuje jeho investíciu. V tomto prípade je možné konštatovať, že ide o ponuku finančnej služby - hry vysielateľa pre diváka.

Podľa najvyššieho súdu je v tomto prípade splnená i ďalšia zákonná podmienka, aby bolo možné posúdiť predmetný komunikát ako telenákup (§ 32 ods. 2 citovaného zákona) a to, že ide o priamu ponuku vysielanú verejnosti s cieľom poskytnúť službu - finančnú hru. Divák môže priamo pri sledovaní televízneho vysielania vytočením telefónneho čísla využiť priamo ponúkanú hru o finančnú výhru. Práve pojem priama ponuka pre verejnosť odlišuje telenákup a reklamu.

Reklama je nepriamou ponukou tovaru alebo služby, pretože aj keď je jej cieľom rovnako, ako je cieľom telenákupu, aby si televízny divák kúpil tovary, alebo služby, ktoré propaguje tým, že ho presvedčí o ich vlastnostiach, konečné štádium obchodu je akcesorické vo vzťahu k jej bezprostredným cieľom a dochádza k nemu neskôr, keď sa spotrebiteľ obráti na príslušnú distribučnú sieť, aby uskutočnil nákup.

Telenákup ide ďalej ako reklama, keďže sa neobmedzuje na reklamný oznam, ale zabezpečuje nielen propagáciu ale i samotný predaj tovaru, či služby.

Tieto úvahy podporujú predpoklad, že posudzované relácie ponúkajú televíznym divákovi možnosť priamo sa zúčastniť na hre tým, že im moderátor poskytuje informácie nevyhnutné na to, aby sa s ním mohli spojiť a dostali sa tak do vysielania a mohli zodpovedať na stanovenú otázku - matematický príklad, čím je splnená podmienka, aby bolo možné predmetný program posúdiť ako priamu ponuku finančnej služby divákovi.

S tvrdením navrhovateľky, že z pohľadu vysielateľa uvedeným komunikátom ide len o spestrenie programového vysielania s účelom zabaviť divákov, nemožno súhlasiť. Predovšetkým ide o nakupovaný akvizičný program od spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd., ktorý navrhovateľka hoci zaraďuje ako zábavný program, zároveň ním predáva vysielací čas s cieľom vyslať reklamu alebo telenákup tretej osoby. Tvrdenie navrhovateľky, že sa nepodieľa na ziskoch výrobcu daného programu považuje senát najvyššieho súdu za účelové, pretože posudzované programy neboli ani raz prerušené vysielaním reklamy. Taktiež aj na internetovej stránke spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd., www.interactv.com je v pravidlách tejto hry uvedené, hneď na úvodnej obrazovke tejto stránky, že je to práve spoločnosť TeleMedia InteracTV Ltd., ktorá si buď kupuje vysielací čas od televízií, alebo sa podieľa na príjmoch,

ktoré plynú z vysielania týchto súťaží. V danej ponuke na tejto internetovej stránke je taktiež zdôraznené, že táto ich ponuka nevyžaduje žiadne investície ani náklady zo strany vysielateľov a že vysielateľ, spoločnosť TeleMedia InteracTV Ltd. nikdy za jej ponúkané programy platiť nebude. Keďže toto uvádza priamo spoločnosť TeleMedia InteracTV Ltd., ktorá je vyhlasovateľom tejto súťaže, pri ponuke svojich produktov iným vysielateľom, nie je dôvod predpokladať, že by práve vysielanie na programovej službe DAJTO malo byť iné, a mala by to byť práve navrhovateľka, ktorá platí spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd. za odvysielanie predmetného komunikátu.

Reklama a telenákup sa zaraďujú do vysielania medzi jednotlivé programy (§ 35 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.). Zákonodarcu neupravil možnosť, aby sa mohol telenákup zaradiť priamo do relácie. Práve naopak vysielanie reklamy a telenákupu musí byť rozoznateľné a zreteľne oddelené od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby; vo vysielaní televíznej programovej služby musí byť vysielanie telenákupu oddelené zvukovo-obrazovými alebo priestorovými prostriedkami.

Vo vysielaní televíznej programovej služby sa reklama a telenákup vysielajú v blokoch a oddelene od iných častí tejto programovej služby. Vysielanie samostatných reklamných a telenákupných šotov je povolené vo vysielaní športových udalostí, v ostatných prípadoch je povolené iba výnimočne (§ 34 zákona č. 308/2000 Z. z.).

S poukazom na uvedené je preto potrebné podľa najvyššieho súdu uzavrieť, že v tomto prípade sa uvedenými podmienkami na vysielanie telenákupu navrhovateľka neriadila.

V prejednávanom prípade bolo z hľadiska posúdenia porušenia zákonných povinností vysielateľa podstatný výklad pojmu čestnosť, keďže v zmysle § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. je vysielateľ povinný zabezpečiť, aby ním vysielaný telenákup bol čestný. Odporkyňa vo svojom rozhodnutí rozobrala pojem čestnosť využívajúc svoju diskrečnú právomoc; uviedla, že čestnosť je morálnou kategóriou a čestné informovanie je také, ktoré je v súlade so všeobecne prijímanými pravidlami, verné skutočnosti, ktoré nenavádza a nesmeruje k nepresnému alebo neúplnému informovaniu. S takouto charakteristikou pojmu čestnosť sa najvyšší súd stotožňuje v plnom rozsahu. Aby bolo takéto vysielanie považované za čestné, musí mať jasné pravidlá, ktoré sa priebežne nebudú meniť. Ak je súčasťou programu akákoľvek úloha, je povinnosťou vysielateľa zabezpečiť formuláciu jej zadania jasne, stručne a zrozumiteľne pre priemerného recipienta.

Z obsahu administratívneho spisu a napadnutého rozhodnutia najvyšší súd zistil, že odporkyňa dostatočne zistila skutkový stav postupom, keď na základe vzhladnutia predmetných nahrávok a následným porovnaním riešení zadaných úloh v komunikáte poskytnutom navrhovateľkou podrobne vyhodnotila vykonané dokazovanie a dospela k správne mu záveru, že navrhovateľka nezabezpečila čestnosť odvysielaného kontrolovaného telenákupu, čím porušila ustanovenie § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Z uvedeného dôvodu najvyšší súd považoval celkový postup navrhovateľky v sankcionovanom prípade za netransparentný, nečestný a zavádzajúci. Rada je v zmysle zákona č. 308/2000 Z. z. oprávnená na to, aby dohliadala na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a s využitím vlastnej správnej úvahy, ktorú v rozhodnutí riadne zdôvodní, posudzovala odvysielané informácie a príspevky. Rovnako, ak dospeje k záveru, že určitý program, resp. časť vysielania vysielateľa nebola v súlade so zákonom č. 308/2000 Z. z., je oprávnená skonštatovať jeho porušenie a vyvodiť z toho príslušné sankcie.

Súd po preskúmaní danej veci postupom uvedeným vyššie dospel k záveru, že správny orgán v danom prípade konal v intenciách citovaných právnych noriem, vyporiadal sa s aplikáciou únievého práva ako i s výkladom obsiahnutým v rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-195/06 zo dňa 24.05.2007 vo veci Kommunikationsbehörde Austria (KommAustria) proti Osterreichischer Rundfunk (ORF), vo veci si zadovážil dostatok relevantných dôkazov pre svoje rozhodnutie, zistil skutočný stav veci a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje napadnuté rozhodnutie za zákonné, keďže odporkyňa nevybočila z medzí a z hľadísk ustanovených zákonom, pričom napadnuté rozhodnutie vydala na základe zákonom povoleného správneho uváženia, ktoré zodpovedá zásadám logického myslenia a vychádza z podkladov zistených v tomto prípade.

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené, napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/33/2015 zo dňa 09.06.2015 podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok 500 € rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu. O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľke právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nebola úspešná.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.